

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **POHOTOVOŠŤ, s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti povinnému **O. O.**, bývajúcemu v S., **o vymoženie 768,74 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp.zn. 16 Er 716/2009, o odvolaní a dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 28. novembra 2013 sp.zn. 6 CoE 117/2013, takto

r o z h o d o l :

Konanie o odvolaní oprávnenej **z a s t a v u j e**.

Návrh na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a**.

Dovolanie oprávnenej **o d m i e t a**.

Povinnému náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Súdny exekútor žiadosťou doručenou na Okresný súd Galanta 24. septembra 2009 požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov - ďalej len „Exekučný poriadok“), a to na základe exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom v Bratislave, Karloveské rameno 8, IČO : 35 922 761, z 24. júna 2009, sp.zn. SR 06604/09.

Okresný súd Galanta poverením zo 6. októbra 2009 č. 5202 060563* sp.zn. 16 Er 716/2009 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na základe uvedeného exekučného titulu.

Okresný súd Galanta uznesením z 21. júna 2012, č.k. 16 Er 716/2009-23 nepripustil vstup Združenia na ochranu finančného spotrebiteľa OFS ako vedľajšieho účastníka do exekučného konania, exekúciu zastavil a súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému nepriznal náhradu trov exekúcie. Nepripustenie vedľajšieho účastníka do konania zdôvodnil exekučný súd tým, že vedľajšie účastníctvo je inštitútom patriacim výlučne do sporového konania, preto je tento inštitút v nesporovom exekučnom konaní vylúčený. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2008, sp.zn. 1 Cdo 106/2008. Výrok o zastavení exekúcie odôvodnil tým, že v zmysle ust. § 45 ods. 1, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoRK“) z úradnej povinnosti skúmal, či predložený rozhodcovský rozsudok je v súlade so zákonom po formálnej a materiálnej stránke. Súd prvého stupňa predovšetkým konštatoval, že úverová zmluva uzatvorená medzi účastníkmi, a na ňu nadväzujúce všeobecné obchodné podmienky poskytnutia úveru, je jednoznačne zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Na základe toho podrobil uvedený spotrebiteľský vzťah preskúmaniu z hľadiska vnútroštátnych právnych noriem a noriem európskeho práva najmä Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Prvostupňový súd dospel k právnomu záveru, že rozhodcovská doložka obsiahnutá v zmluve o úvere je neprijateľnou podmienkou pre značný nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a preto je absolútne neplatná v zmysle § 53 ods.5 OZ. Značnú nerovnováhu videl súd v tom, že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu z úverovej zmluvy a ponecháva ho výlučne na vôli dodávateľa. Rozhodcovskú doložku si v tomto prípade povinný osobne nevyjednal, nemal na výber vzhľadom na jej splnutie s ostatnými štandardnými podmienkami, pričom v zmysle jej znenia sa vopred vzdal práva výberu, kde sa budú možné spory medzi stranami riešiť. Exekučný súd konštatoval, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom a plnenie priznané rozhodcom na jej základe je plnením v rozpore s dobrými mravmi, preto exekúciu podľa § 57 ods. 2 a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku zastavil. Súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému nepriznal súd náhradu trov exekúcie z dôvodu, že si ich neuplatnil.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací uznesením z 28. novembra 2013 sp.zn. 6 CoE 117/2013 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.)

a návrh oprávnenej na prerušenie konania podľa § 109 ods.1 písm. b/, c/ O.s.p. zamietol. Povinnému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Návrh oprávnenej na prerušenie konania podľa § 109 písm. b/ O.s.p. zamietol s tým, že nedospel k záveru o nesúlade ustanovení právnych predpisov, ktoré na vec aplikoval exekučný súd, s Ústavou Slovenskej republiky. Návrh oprávnenej na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ odvolací súd považoval za nedôvodný preto, že oprávnenou nastolené otázky nemali reálny dosah na prebiehajúci spor a ich posúdenie bol spôsobilý v súlade s doktrínou *acte éclairé* a *acte clairé* uskutočniť odvolací súd sám vzhľadom na početnú judikatúru Súdneho dvora EÚ. Vo vzťahu k výroku o zastavení exekúcie odvolací súd uviedol, že nedošlo k prekročeniu preskúmvavej právomoci exekučného súdu, pretože exekučný súd je povinný v každej fáze konania skúmať podmienky pre výkon rozhodnutia s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II.ÚS 545/2010-5. V prípade, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, exekučný súd je povinný preskúmať ho aj podľa kritérií ustanovenia § 45 ods. 1 ZoRK a pokiaľ zistí, že rozsudok má nedostatok, musí exekúciu v zmysle cit. ustanovenia zastaviť. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. januára 2012 sp.zn. 6 Cdo 143/2011. Ďalej uviedol, že pokiaľ rozhodcovský súd nemal právomoc vo veci konať a rozhodnúť, ide o porušenie práva na spravodlivý súdny proces zakotveného v čl.46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a v takom prípade exekučný súd je oprávnený preskúmať vec tak, ako keby tu žiadny rozhodcovský rozsudok nebol. Rozhodcovská doložka mala založiť legitimitu pre exekučný titul, preto v rámci skúmania jeho zákonnosti, exekučný súd mal právo skúmať prijateľnosť tohto zmluvného dojednania z hľadiska zachovania rovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán. Odvolací súd zhodne so súdom prvostupňovým dospel k záveru, že vo veci ide o zmluvu spotrebiteľskú, na ktorú je nevyhnutné aplikovať § 52 a nasl. OZ, rovnako sa stotožnil aj so záverom exekučného súdu, že rozhodcovská doložka predstavuje nekalú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, pretože nebola individuálne dojednaná a znemožňuje voľbu povinného dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, v prípade ak žalobu podá veriteľ u vopred určeného rozhodcu. Odvolací súd uzavrel, že pokiaľ rozhodcovský súd nemal právomoc vo veci konať, vzhľadom na neplatnosť rozhodcovskej doložky, rozhodcovský rozsudok ním vydaný nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul, ale za nulitný právny akt. Exekučný súd preto správne rozhodol, keď exekúciu podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku zastavil.

Proti výroku uznesenia Krajského súdu v Trnave z 28.novembra 2013 sp.zn. 6 CoE 117/2013 o zamietnutí návrhu na prerušenia konania podala oprávnená odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/), keď súd nerešpektoval jej právo na rozhodnutie veci na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ v konaní o prejudiciálnej otázke (m.m. IV. ÚS 206/08). Mala za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.), keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v spojení s ustanovením § 36 ods. 5 Exekučného poriadku. Taktiež namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Navrhla napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v označenom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Proti tomu istému rozhodnutiu odvolacieho súdu v potvrdzujúcej časti podala oprávnená dovolanie s označením doplnené o dôležitú právnu argumentáciu vyplývajúcu z uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 18CoE 641/2011 z 30. novembra 2012. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Svoje dovolanie odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. a § 237 písm. a/ O.s.p., že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci, ustanovením § 237 písm. d/ O.s.p., že v tejto veci sa už právoplatne rozhodlo, ustanovením § 237 písm. e/ O.s.p., že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný a ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p., že jej súd svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom, pretože s oprávnenou nekomunikoval a nevytýčil pojednávanie hoci tak bol povinný urobiť podľa § 57 ods.5 Exekučného poriadku. Ďalej uviedla, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), keď súdy oboch stupňov posúdili materiálne a formálne podmienky vykonateľnosti exekučného titulu bez dodržania zásad kontradiktórneho súdneho procesu a svoje rozhodnutie založili na skonštruovaných a nepodložených domnienkach a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Taktiež navrhla, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a Súdnemu dvoru Európskej únie

na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikovala v podanom dovolaní. Odvolaciemu súdu vytýkala predovšetkým to, že založil svoje rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve uzatvorenej medzi oprávnenou a povinnou. Ďalej, že v rámci právneho posúdenia veci sa odvolací súd odvolal na nekonkrétne ustanovenia smernice Rady 93/13/EHS a vnútroštátnych právnych noriem, ktoré upravujú režim spotrebiteľských zmlúv, v dôsledku čoho takéto právne posúdenie trpí vadami nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti a porušuje právo účastníka konania na súdnu ochranu podľa článku 46 odseku 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“). Uviedla, že podľa právnej doktríny smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, pretože je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým a právnickým osobám. Podľa dovolateľky, ak bola smernica prebratá do slovenského právneho poriadku správne a včas, je nutné aplikovať slovenskú právnu úpravu. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ z 26. februára 1986, Marshall, samotná smernica nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na ňu ako takú nemožno odvolávať. Súd prvého stupňa ani odvolací súd sa podľa oprávnenej nevysporiadali najmä s judikatúrou Súdneho dvora EÚ a nezdôvodnili, prečo priamo aplikovali ustanovenia smernice Rady 93/13/EHS. Smernica podľa dovolateľky nepovažuje riešenie sporov zo spotrebiteľských zmlúv v rozhodcovskom konaní za ustanovenie neprimerané a opačné závery oboch súdov sú ich nepreukázanou domnienkou. Ďalej dovolateľka poukázala na znenie smernice Rady 93/13/EHS ustanovení ods. 1 písm. q/ jej prílohy v slovenskom, anglickom, českom, poľskom, nemeckom a francúzskom jazyku a uviedla, že ustanovenie slovenskej verzie uvedeného ustanovenia smernice je nesprávne. Text úniového predpisu je potrebné skúmať vo všetkých jeho úradných jazykových verziách a vziať do úvahy skutočný úmysel zákonodarcu a cieľ samotného predpisu. Pokiaľ je výklad ustanovenia práva Únie v jednotlivých jazykových verziách odlišný, musí byť toto ustanovenie vykladané podľa všeobecného významu a cieľa právnej úpravy, ktorej je súčasťou. Ďalej (podľa dovolateľky) sa sudy nižších stupňov vo svojich rozhodnutiach vôbec nevysporiadali s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS a nezdôvodnili, prečo považujú rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku v zmluve o úvere. Dovolateľka mala za to, že v danom prípade je nutné požiadať o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte tohto sporu Súdny dvor Európskej únie. Poukázala aj na nález Ústavného súdu SR z 12. apríla 2012, sp.zn.: IV. ÚS 95/2010-80. Uviedla, že Súdnemu dvoru Európskej únie by mala byť daná príležitosť komplexne posúdiť

exekučné konanie týkajúce sa záväzkových vzťahov v rámci spotrebiteľských zmlúv tak, aby účastníkov konania zbavilo právnej neistoty vyplývajúcej z doterajšieho únievého práva a následnej aplikácii vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky.

Povinný sa k odvolaniu a dovolaniu oprávnenej nevyjadril.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávnenej.

Oprávnená v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bola už účastníčkou konania vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky, v ktorých tak, ako aj v tomto prípade, podala odvolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. Konanie o týchto jej odvolaniach bolo zastavené s odôvodnením, že odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa a Najvyšší súd Slovenskej republiky na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 10 ods. 1 a 2 O.s.p.). Porovnaj napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. januára 2014 sp.zn. 5 Co 20/2013, z 20. januára 2014 sp.zn. 5 Co 54/2013, z 11. septembra 2013 sp.zn. 5 CoE 48/2013, z 21. januára 2014 sp.zn. 7 CoE 84/2013, z 3. októbra 2013 sp.zn. 3 Co 34/2013, z 12. decembra 2013 sp.zn. 4 CoE 83/2013. Dovolací súd sa stotožňuje s právnymi závermi vyjadrenými v týchto rozhodnutiach a v podrobnostiach na ne odkazuje.

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu podala včas oprávnená zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., skúmal najskôr, či je dôvodný jej návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

K totožnému návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania sa už dovolací súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky a navrhovala prerušenie konania (vid' rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. januára 2014 sp.zn. 5 ECdo 9/2013, z 20. januára 2014 sp.zn. 5 ECdo 11/2013, z 11. septembra 2013 sp.zn. 5 ECdo 70/2013, z 21. januára 2014 sp.zn. 7 ECdo 250/2013, z 3. júla 2013 sp.zn. 7 Cdo 8/2013, z 25. novembra 2013 sp.zn. 7 ECdo 85/2013, z 3. októbra 2013 sp.zn.

3 ECdo 28/2013, z 12. decembra 2013 sp.zn. 4 ECdo 283/2013, z 25. novembra 2013 sp.zn. 4 Cdo 40/2013). Dovolací súd na ne v podrobnostiach odkazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci. Súdny dvor EÚ má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

V danom prípade sa síce v dovolaní napadnutých rozhodnutiach spomína aj Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, z určujúceho hľadiska išlo ale zo strany súdov nižších stupňov o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov (Občianskeho zákonníka, Exekučného poriadku a zákona č. 244/2002 Z.z.). Dovolací súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

III. V ďalšom dovolací súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., dovoľateľkou napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávnenej preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Oprávnená procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávnenej, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jej dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril vo viacerých rozhodnutiach týkajúcich sa iných skutkovo a právne obdobných právnych vecí, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky (porovnaj napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. januára 2014 sp.zn. 5 ECdo 9/2013, z 20. januára 2014 sp.zn. 5 ECdo 11/2013, z 11. septembra 2013 sp.zn. 5 ECdo 70/2013, z 21. januára 2014 sp.zn. 7 ECdo 250/2013, z 3. júla 2013 sp.zn. 7 Cdo 8/2013, z 25. novembra 2013 sp.zn. 7 ECdo 85/2013, z 3. októbra 2013 sp.zn. 3 ECdo 28/2013, z 12. decembra 2013 sp.zn. 4 ECdo 283/2013, z 25. novembra 2013 sp.zn. 4Cdo 40/2013) a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O.s.p.) je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku),
2. vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím o veci samej, a preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p. Poverenie súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu, je individuálny právno-aplikačný akt, ktorý má priame právne účinky len voči osobe súdneho exekútora (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. februára 2012 sp.zn. 5 Cdo 205/2011 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012 sp.zn. III. ÚS 254/2012),
3. ustanovenie § 237 písm. e/ O.s.p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania – nebol podaný (žiadny) návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade ale bol podaný návrh na vykonanie exekúcie,
4. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu bez vykonania dokazovania (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú

v ustanoveniach § 122 až § 124 O.s.p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu,

5. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonal na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne – teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného – môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania. Na podporu týchto tvrdení dovolací súd poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 160/2013, v ktorom konštatoval, že vnútroštátny súd je povinný „vyšetrovaním“ ex offo zisťovať skutkový stav na účely efektívnej ochrany spotrebiteľa podľa úniového práva a takýmto postupom nedochádza k porušeniu práv oprávnenej na verejné prejednanie veci a vyjadrenie sa k vykonaným dôkazom,
6. nedôvodná je námietka oprávnenej, že jej súdy svojím postupom odňali možnosť konať pred súdom, keďže vo veci nebolo nariadené pojednávanie v zmysle § 57 ods. 5 Exekučného poriadku. Súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa uvedeného ustanovenia, nakoľko v danom prípade exekúciu nevyhlásil za neprípustnú, ale ju zastavil podľa § 57 ods. 2 exekučného poriadku, na ktorý sa povinnosť nariadenia pojednávania nevzťahovala. Odvolací súd v tomto prípade postupoval v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p., ak o odvolaní oprávnenej rozhodol bez nariadenia pojednávania.
7. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a neznemožňuje oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.); pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012),
8. skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p., v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva

zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv oprávnenej. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Tieto právne závery (viď 1. až 8.) zastáva Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v preskúmvanej veci.

K bodu 5 dovolací súd navyše poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. PLZ. ÚS 1/2014 o návrhu na zjednotenie právnych názorov senátov Ústavného súdu Slovenskej republiky ohľadom zabezpečenia záruk kontradiktórnosti konania, v ktorom prijal stanovisko, že pri preskúmvaní žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa môžu primerane uplatniť ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku vzťahujúce sa na dokazovanie. Ak exekučný súd pri preskúmvaní žiadosti exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vychádza aj z iných listín (či iných dôkazov) než tých, ktoré sú výslovne uvedené v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (exekučný titul, návrh na vykonanie exekúcie a žiadosť o vydanie poverenia) a na tomto základe posúdi exekučný titul v neprospech oprávnenej, je povinný dať jej možnosť vyjadriť sa k podkladom svojho preskúmania. V prípade, že tak exekučný súd neurobí, zakladá jeho rozhodnutie dôvod na vyslovenie porušenia základného práva oprávnenej vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Pre ústavnú konformnosť konania ako celku však postačuje, ak je oprávnenej táto možnosť reálne poskytnutá v odvolacom konaní.

V súvislosti s námietkou dovolateľky, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), avšak (na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené, mohli by mať za následok nanajvyš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania

v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. rozhodnutie z 29. júna 2010 sp.zn. 1 Cdo 62/2010, z 29. novembra 2010 sp.zn. 2 Cdo 97/2010, z 9. júna 2011 sp.zn. 3 Cdo 53/2011, z 24. mája 2011 sp.zn. 4 Cdo 68/2011, z 3. mája 2011 sp.zn. 5 Cdo 44/201, z 23. júna 2011 sp.zn. 6 Cdo 41/2011, zo 14. augusta 2013 sp.zn. 7 Cdo 17/2013).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľkou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Oprávnená z procesného hľadiska zavinila, že sa konanie o jej odvolaní muselo zastaviť, preto jej vznikla povinnosť nahradiť trovy tohto konania úspešnému povinnému (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 2 O.s.p.). V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy odvolacieho a dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že povinný nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. septembra 2014

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

